

ת"פ 16803/10/14 - מדינת ישראל - באמצעות תביעות נגב נגד חסן בן אחמד צברי

בית משפט השלום בבאר שבע

ג' אלול תשע"ו
06 ספטמבר 2016

ת"פ 16803-10-14 מדינת ישראל נ' צברי
תיק חיצוני: 000444983/2014
בפני כב' השופט רון סולקין

המאשימה
מדינת ישראל - באמצעות תביעות נגב
ע"י ב"כ עו"ד בת-אל חיים-יואל

נגד
הנאשם
חסן בן אחמד צברי
ע"י ב"כ עו"ד ניר ליסטר

גזר דין

כתב האישום והכרעת הדין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של נסיון לתקיפה, בניגוד לסעיף 379 ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977; איומים, בניגוד לסעיף 192 לאותו חוק.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 05.10.14, סמוך לשעה 19:30, בהיותו נתין זר (מסתנן) השוהה במתקן "חולות" שבפיקוח השב"ס, ניסה לתקוף את נפגעת העבירה, סוהרת המשרתת כרשמת במתקן השהיה, בכך שזרק עליה כרטיס זיהוי ביומטרי (שלא פגע בה); כן איים עליה בכך שאמר לה **"תחזירי אותי לאגף שהייתי בו או שאני מקלף לך את הפנים"**.

הנאשם כפר באשמה והתיק נקבע להוכחות. לאחר שמיעת ראיות, מצא בית המשפט לזכות הנאשם מהעבירה של נסיון לתקיפה, הוראת חיקוק מס' 1 בפרק ב' לכתב האישום, על אף שהוכחו העובדות שפורטו בכתב האישום, היינו - כי הנאשם זרק כרטיס לעבר הסוהרת נפגעת העבירה; וזאת לנוכח ספק שהתעורר בנוגע ליסוד הנפשי, האם כוונה זריקת הכרטיס לפגוע בנפגעת העבירה. בית המשפט מצא להרשיעו בעבירה של איומים, הוראת חיקוק מס' 2 בפרק ב' לכתב האישום, משקיבל את עדותה של ע.ת. 1 כמהימנה, כאשר עבירה זו באה ידי ביטוייה כפי המפורט בשורות השניה והשלישית בסעיף 3 בפרק א' (העובדות) לכתב האישום, ולחיזוק האיום זרק הנאשם כרטיס על השולחן בצמוד לו ישבה ע.ת. 1.

ראיות לענין העונש

התביעה הגישה, לענין העונש, את מרשמו הפלילי של הנאשם (ת/3); וכן שני גזרי דין להוכחות מאסרים מותנים (ת/4 - ת/5).

כעולה מהמרשם הפלילי, הספיק הנאשם, יליד סודן שהסתנן ארצה לפני מספר שנים, לצבור, עד כה, שלוש הרשעות בגין ארבעה תיקי חקירה, בעבירות אלימות, לרבות אלימות חמורה - פציעה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותגרה; אחזקת סכין למטרה לא כשרה; וכן בעבירת רכוש שענינה פגיעה במזיד ברכב. עד כה ריצה הנאשם שני מאסרים בכליאה ממשית.

כעולה מגזרי הדין שהוגשו, תלויים ועומדים מעל ראשו של הנאשם שני מאסרים מותנים, בני ארבעה וששה חדשים, בגין עבירות אלימות מסוג עוון. ההגנה חולקת על תקפם של המאסרים המותנים.

ההגנה לא הגישה ראיות לענין העונש.

טענות הצדדים

התביעה מדגישה הפגיעה בבטחונה האישי של הסוהרת נפגעת העבירה והחובה על מערכת אכיפת החוק לאפשר לנציגיה לבצע תפקידם ללא מורא. התביעה מפנה לעדות המתלוננת, אותה מצא בית המשפט לקבל כמהימנה, לפיה הטילו דברי הנאשם מורא עליה, עד כדי כך שחששה לצאת ממתקן השהיה, על מנת שלא לפגוש בנאשם לאחר יום העבודה (המדובר במתקן שהיה פתוח שהמסתננים יוצאים ממנו מדי יום). עוד הפנתה התביעה לעובדה, כי בעקבות המקרה, ראה שירות בתי הסוהר לשנות את מבנה העמדה, כך שכעת הסוהר במקום יושב בחדרון סגור, מאחורי סורגים.

התביעה עותרת לגזור עונשו של הנאשם במתחם ענישה שינוע עד 12 חדשי מאסר בפועל. לנוכח עברו הפלילי המכביד, חרף שהותו הקצרה בישראל, עותרת התביעה לענישה מרתיעה במסגרת המתחם. עוד עותרת התביעה להפעיל המאסרים המותנים. כן מבקשת להשית על הנאשם ענשים נוספים של מאסר מותנה, קנס ופיצוי לנפגעת העבירה.

ההגנה עותרת, כי בית המשפט יקח בחשבון זיכוי החלקי של הנאשם מהעבירות שיוחסו לו.

ההגנה טוענת, כי הנאשם אמר את האיומים ב"עידנא דריתחא" כ"מזור לכאביו". ההגנה טוענת, כי רק מאסר מותנה אחד עומד בתוקף כלפי הנאשם, ועותרת להאריכו, כעונש יחיד.

בדברו האחרון, מסר הנאשם: "אני לא מודה על כלום".

דיון והכרעה

אלימות פיזית או מילולית כלפי עובדי ציבור שהם נציגי מערכת אכיפת החוק עלולה לפגוע הן בשלומם ובבטחונם האישי של משרתי הציבור - אנשי כוחות האכיפה, השיטור והביטחון - והן בשלום הציבור כולו, שכן בהעדר מורא הדין, נפגע שלטון החוק, כדברי חז"ל: "אלמלא מוראה של מלכות, איש את רעהו חיים בלעו".

כבר נפסק לא פעם, כי על מערכת החוק לגלות מדיניות של "אפס סובלנות" כלפי עבירות מסוג זה, ולהשית ענשים מרתיעים, במישור המעשה. בית המשפט העליון שב והדגיש את חומרתן ואת חשיבות ההגנה על משרתי החוק מפני המנסים לפגוע בהם. ראו ע"פ. 9878/09 מ"י נ' **מוסא ואח'** (פורסם במאגרים):

שוטרי משטרת ישראל כמו שאר אנשי זרועות הביטחון עושים לילות כימים למען שמירה על ביטחון הציבור, ועל כן מחויבים אנו לעשות ככל הניתן על מנת להגן עליהם מפני מי שמנסים להלך עליהם אימים ולפגוע בעבודתם החשובה, אשר נעשית למען כלל הציבור ולהבטחת ביטחונו האישי.

.

.

.

הדעת אינה סובלת מעשי תקיפה על נציגי חוק אשר עושים את עבודתם נאמנה למען שמירת הסדר הציבורי וביטחון הציבור.

.

.

.

חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה בנציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות... וזאת על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית.

[ההדגשה אינה במקור].

עוד ראו ע"פ 1361/10 **מדינת ישראל נ' זגורי** (פורסם במאגרים):

ראוי לשלוח מסר חד וברור למנסים לפגוע בעבודתם של אוכפי החוק - כי עבריינותם תיענה בענישה מחמירה ומרתיעה.

על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות איומים כלפי סוהרים, שוטרים ואנשי מערכת אכיפת החוק, ניתן ללמוד מן הדוגמאות שלהלן:

- בגזר הדין ת.פ. (מרכז) 3234-05-13 **מדינת ישראל נ' פרלמן** (02.09.14 - פורסם במאגרים) נדון הנאשם בגין עבירות רכוש, וצירף תיק נוסף של איומים כלפי סוהר, בשתי הזדמנויות. בין היתר, איים הנאשם כי יחתוך את הסוהר בפניו. בגין העבירות של האיומים כלפי הסוהר הוטלו 8 חודשי מאסר וכן הופעל מאסר על תנאי בחופף ובמצטבר, כך שבסה"כ הוטלו 11 חודשי מאסר.
- בפסק הדין ע"פ 38759-05-14 **זגורי נ' מדינת ישראל** (21.01.15 - פורסם במאגרים) נדחה ערעור ההגנה על עונש בן 6 חודשי מאסר בפועל בגין איומים על חוקרת משטרה במהלך חקירתו של המערער.
- בפסק הדין רע"פ 4902/14 **צבאן נ' מדינת ישראל** (16.07.14 - פורסם במאגרים) נדחתה בקשת רשות ערעור של מי שהורשע בעבירות של איומים והעלבת עובדי ציבור כלפי סוהרים. בית המשפט העליון אישר את גזר הדין, לפיו הופעל מאסר על תנאי בן 6 חודשים וכן הוטלו 5 חודשי מאסר, בחופף ובמצטבר, כך שבסה"כ ריצה המבקש שם 8 חודשי מאסר בכליאה ממשית.
- בגזר הדין ת.פ. 40183-01-10 **מדינת ישראל נ' ביטון** (06.07.11 - פורסם במאגרים) נדון נאשם, במסגרת הסדר טיעון, בגין עבירת איומים על קצינה בשב"ס, וכן בגין עבירות נוספות שצורפו, לעונש מאסר בן 6 חודשים לריצוי בפועל.
- בגזר הדין ת"פ 20664-11-12 **מדינת ישראל נ' עזריאל** (29.06.15 - פורסם במאגרים) נדון נאשם בגין צירוף שתי עבירות שענינן איומים כלפי סוהרים, לעונש מאסר בפועל בן 6 חודשים.
- בגזר הדין ת.פ. 25058-04-13 **מדינת ישראל נ' אלסייד** (17.09.13 - פורסם במאגרים) נדון נאשם שאיים על פקח בניה לעונש מאסר בן 4 חודשים לריצוי בפועל. באותו מקרה, קבע בית המשפט מתחם ענישה שינוע בין מאסר מותנה ועד 8 חודשי מאסר בגין עבירה זו.
- בגזר הדין ת.פ. 6503-03-12 **מדינת ישראל נ' חתוקה** (04.03.13 - פורסם במאגרים) נדונה נאשמת שאיימה על גורם שיפוטי לאחר מתן החלטה שלא היתה לרוחה, לעונש מאסר בן 3 חודשים לריצוי בפועל, בדרך של עבודות שירות. באותו מקרה, קבע בית המשפט כי הענישה הנוהגת נעה בין 4 חודשי מאסר בפועל ועד למאסר בפועל בן "יותר משנה".

· בגזר הדין ת.פ. 23789-08-13 **מדינת ישראל נ' וולודין** (09.10.13 - פורסם במאגרים) הורשע הנאשם באיומים כלפי סוהר. בית המשפט שקל לטובת הנאשם את העובדה, שבשל התיק לא שוחרר ממאסרו אלא נותר עצור. הוטלו עליו חדשים מאסר בפועל.

· בגזר הדין ת"פ 48432-06-15 **מדינת ישראל נ' עבדאלקאדר** (06.03.16 - פורסם במאגרים) נדון נאשם, במסגרת הסדר טיעון, לעונש מאסר בפועל בן חודש אחד בגין איום על סוהר במתקן כליאה.

· בגזר הדין ת.פ. 1918/09 **מדינת ישראל נ' שאולי** (26.01.10), הנאשם נעדר עבר פלילי, הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת איומים על פקח עירוני. בית המשפט הטיל על הנאשם חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים.

לנוכח הפסיקה שהובאה ובהינתן, כי המדובר באיום על נציג מערכת אכיפת החוק, מוצא בית המשפט לקבוע מתחם ענישה שינוע בין מאסר קצר, ולו לריצוי בדרך של עבודות שירות, ועד למאסר בפועל בן שנה, בגין עבירה של איום על סוהר במסגרת עבודתו במתקן כליאה.

אשר לקביעת הענישה במסגרת המתחם, על בית המשפט להביא, במסגרת שיקוליו, את מידת החומרה של האיום; מידת התעוזה והאנטי-סוציאליות בהתנהגותו של הנאשם; עברו הפלילי של הנאשם; נסיבותיו האישיות; מידת הפגיעה בקרבן העבירה במקרה הקונקרטי.

במקרה דנן, המדובר במי שחרף שהותו הקצרה בארץ, הספיק לצבור מספר הרשעות בעבירות בתחומים שונים, לרבות עבירות אלימות חמורות, בין היתר פציעה ותקיפה הגורמת חבלה בנסיבות מחמירות; האיום במקרה דנן היה חמור ומבעית, נאמר באור יום, במקום ציבורי, כלפי סוהרת שהיא נציגת החוק, במתקן שהיה, לנוכח תשובה שמסרה לנאשם שלא הניחה את דעתו - דבר המלמד על התנהגות אנטי-סוציאלית ואף על תעוזה רבתי; לא הוצגו נסיבות אישיות מיוחדות בנוגע לנאשם; כעולה מהממצאים שנקבעו בהכרעת הדין, חשה נפגעת העבירה לחץ ופחד מהנאשם, ביחוד לאור העובדה, כי נתאפשר לו לצאת, מדי יום, את מתקן השהיה. תחושת הפחד והלחץ שחוותה באו לידי ביטוי גם בהתנהגותה לאחר האירוע, שכללה בכי וכן חשש לצאת לביתה. בשל האיום, אף מוגנה העמדה בה שהתה נפגעת העבירה בסורגים.

כל אלה מצביעים לכיוון החמרה במסגרת מתחם הענישה.

לזכות הנאשם יקח בית המשפט בחשבון זיכיון מאחת העבירות בהן הואשם (אם כי, המדובר בזיכוי בשל העדר הוכחת המחשבה הפלילית, אך מבחינה עובדתית נקבע בהכרעת הדין, כי הנאשם אכן זרק כרטיס לעבר נפגעת העבירה וכי עשה זאת במסגרת האיומים שהפנה כלפיה, על מנת לחזק תוקף האיום). עוד יקח בית המשפט בחשבון, כי אין המדובר באיום בעל מידת קונקרטיות גבוהה מאוד, כגון איום המתחס לפרטים אישיים של איש החוק נפגע העבירה, המצריכים בירור או מעקב.

הנאשם אף בחר לנהל המשפט, ואינו זכאי להקלה של מי שהודה בעבירות, או אף בחלק מן העבירות.

הנאשם אף נמנע מלהביע חרטה כלשהי על מעשיו.

שני מאסרים להם נדון הנאשם בעבר, ואף עיצומים כספיים מתונים שהושטו עליו, לא הרתיעוהו מלשוב ולעבור עבירות, לרבות בתחום האלימות (אם גם אלימות מילולית).

מכלול השיקולים מטים הכף לכיוון ענישה על הצד הגבוה של מתחם הענישה, אם כי לא בצד העליון ממש.

עוד רואה בית המשפט להשית על הנאשם ענשים של מאסר מותנה וכן קנס ופיצוי לנפגעת העבירה.

אשר לשאלת הפעלת המאסרים המותנים:

בגזר הדין ת/4, שניתן ביום 18.05.11, הושת על הנאשם, בין היתר, מאסר מותנה בן 6 חדשים למשך שלוש שנים, בגין "כל עבירת אלימות מסוג עוון, למעט עבירת תגרה". בהתאם לאמור בגזר הדין, תחול תקופת התנאי מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו. בהתאם להודעת התביעה מיום 11.01.16, השתחרר הנאשם ממאסרו ביום 03.11.11. מכאן, שהמאסר המותנה היה בר הפעלה במועד העבירה דנן (05.10.14).

בגזר הדין ת/5, שניתן ביום 13.03.12, נדון הנאשם, בין היתר, למאסר מותנה בן 4 חדשים למשך שלוש שנים, בגין "כל עבירת אלימות מסוג עוון". בהתאם לאמור בגזר הדין, תחול תקופת התנאי מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו. בהתאם להודעת התביעה מיום 11.01.16, השתחרר הנאשם ממאסרו ביום 17.06.12. מכאן, שהמאסר המותנה היה בר הפעלה במועד העבירה דנן (05.10.14).

אשר להיקף המאסר המותנה, כבר נפסק לא פעם, כי גם איום מילולי לנקוט באלימות פיסית, נופל בגדר ההגדרה של "עבירת אלימות" לצורך הפעלת מאסר מותנה. ראו רע"פ 8188/09 **דבורה נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים); ע"פ 6420/10 **סלנר נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים). במקרה דנן, התיחס האיום לעבירת אלימות חמורה ואף מבעיתה (האיום היה כי הנאשם "יקלף לה את הפנים"). פרשנות תכליתית, בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון שאוזכרה לעיל, מביאה למסקנה, כי המאסרים המותנים חלים. על אף ששורת הדין הינה, להפעיל המאסרים המותנים במצטבר לעונש שיוטל, הרי לנוכח כך, שבסופו של דבר, המדובר בעבירה שענינה אלימות מילולית, תינתן לנאשם הקלה, במסגרתה יופעלו המאסרים המותנים במצטבר זה לזה, אך באופן חופף במלואו לעונש שיוטל.

אשר לעיצומים הכספיים, סכומים מתונים שהושתו על הנאשם בעבר לא הרתיעוהו, ונראה כי התנהלות המערכת המשפטית כלפיו פורשה על ידו כאזלת יד. על כן, רואה בית המשפט להשית עיצומים כספיים ממשיים יותר.

סוף דבר, דן בית המשפט את הנאשם לענשים כדלקמן:

א. 10 חדשים מאסר בפועל;

ב. הפעל מאסר מותנה בן 6 חדשים מגזר הדין ת/4;

ג. הפעל מאסר מותנה בן 4 חדשים מגזר הדין ת/5;

ד. המאסרים המותנים שהושתו על הנאשם ירוצו במצטבר זה לזה, כאשר לפני משורת הדין ירוצו בחופף למאסר שהוטל על הנאשם בהתאם להוראות סעיף א' לעיל, כך שסך הכל, ירצה הנאשם מאסר בפועל בן עשרה חדשים;

ה. 8 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג עוון בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י', או עבירה בניגוד לפרק ח' סימן ט' לאותו חוק; או עבירה בניגוד לפרק ט' סימנים ג' - ד' לאותו חוק.

ו. קנס בסך 2,000 ₪ או 21 ימי מאסר תמורתו;

ז. פיצוי לנפגעת העבירה, ע.ת. 1 בכתב האישום, בסך 2,500 ₪;

ח. הקנס והפיצוי ישולמו עד ליום 15.01.17.

הנאשם יתיצב לריצוי ענשו כעת.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, ג' אלול תשע"ו, 06 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים.